

ВАСИЛЪ Х. БЕЯЗОВЪ

Споменъ отъ миналото

Седя замисленъ при масата съ впечатления отъ вестниците, отъ високоговорителитъ, отъ всъкидневие-то и неволно се унисамъ къмъ миналото, къмъ първитъ години следъ освобождението ни. Не чувамъ вече отдѣлни пѣсни и веселие — всѣки се умислилъ и угрижилъ, та пѣсенъ не му дохожда на ума. Защо ли тъй? Дали животътъ днесъ е по-тежъкъ, по-несносенъ, та става такъвъ преломъ въ душата на народа? А то днешниятъ животъ е несравнено по-добъръ, по-свободенъ, по-удобенъ отъ колкото оня, що приживѣха нашитъ бащи.

Баща ми бѣше терзия, шиеше материя и елечи, ризи и гащи, а на дюкяна си продаваше прежда, басми и ошити дрехи. Ставаше сутринъ въ 1 или 3 часа следъ полунощъ, седналъ турски предъ лоена свѣщъ (защото неможеше да търпи миризмата на лампата), шиеше и пѣеше съ тихъ гласъ пѣсни, що билъ научилъ отъ майка си, отъ сестритъ. А тия пѣсни бѣха старонародни, пълни съ съдържание и наука. Той знаеше много пѣсни. А пъкъ азъ, момче на десетина години, чета уроцитъ си, или пиша задачитъ си предъ сжщата лоена свѣщъ. Унесенъ въ пѣсенъта му азъ се захласвахъ и безъ внимание ужъ чета или уча уроцитъ си. Така бѣше презъ зимнитъ ноци, когато се ставаше наранина. Отъ тогава помня нѣкои отъ ония пѣсни, както думитъ така и гласа имъ — тѣхъ и днесъ си тънаникамъ при весело настроение и слушамъ да се пѣятъ отъ моитъ сестри. Да спомена само началото на пѣсенъта на нѣкои отъ тѣхъ:

1. Днеска сай Стоянъ оженилъ
2. Никола Дафинки думаше